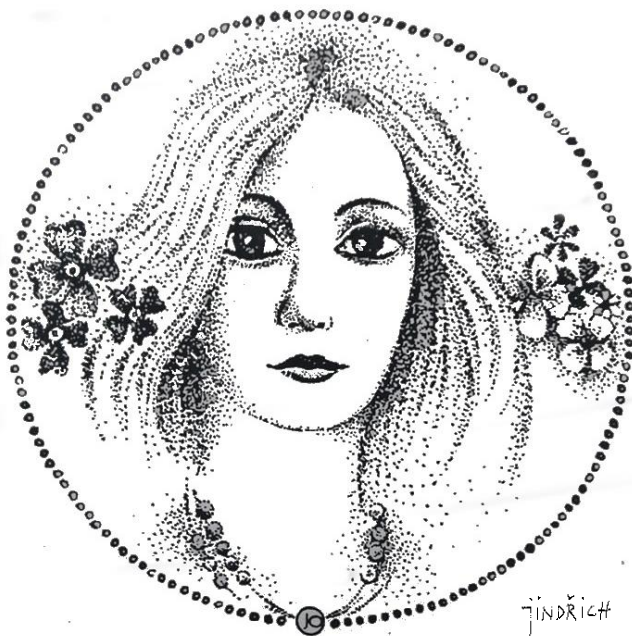

„Ten, který v nás působí svou mocí, je schopen učinit nesrovnatelně mnohem více než cokoli, oč prosíme nebo si představujeme. Jemu buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši ve všech dobách na věky věků! Amen.“

Ef 3,20.21.

Červenec - srpen 2021

CASD Valašské Meziříčí

Úkoly

- 3.7. – Život v jednom kole
- 10.7. – Putování pouští - neklid a nespokojenost
- 17.7. – Kořeny nespokojenosti
- 24.7. – Král David - cena pokoje
- 31.7. – Pojďte ke mně
- 7.8. – Josef - pokoj v rodinných vztazích
- 14.8. – Josef - odpuštění a nový pokoj
- 21.8. – Nemoc a vytoužená úleva
- 28.8. - Sobota - rytmus odpočinku

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Učitel SŠ	Kázání
3.7.	Bohumil Mroček	Jiří Kloda
10.7.	Anna Petrovičová	Hynek Dona
17.7.	Petr Chára	Miroslav Kantor
24.7.	Pavel Pimek	Bohumil Mroček
31.7.	Bohumil Mroček	Hynek Dona
7.8.	Květa Tyšerová	Blanka Novotná
14.8.	František Tomanec	Jiří Veselý
21.8.	Pavel Pimek	Hynek Dona
28.8.	Bohumil Mroček	Lidka Obadalová

Blahopřání k narozeninám

- 4.7. – Smílková Mirka
- 8.7. – Škrlová Jiřina
- 26.7. – Kimlerová Simona
- 4.8. – Kimler Petr
- 8.8. – Škrla Daniel
- 24.8. – Chárová Ivana

ADRA Klub zdraví informuje - akce jsou do podzimu 2021 pozastaveny.

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

Křest Svatky Balážové

V pátek 18. června 2021 v podvečer jsme se sešli v naší modlitebně. Důvod byl velmi krásný – naše sestra Svatka se rozhodla odevzdat svůj život Pánu přesně v souladu s Písmem a jít dalšími dny svého života spolu nejen s Ním, ale také se svou novou sborovou rodinou. V tomto rozhodnutí ji přišli podpořit také její nejbližší a nejdražší – dcera Vladěnka, syn Petr a rodina Orálkova. Úvodní píseň byla věnována jen a pouze Svatce.

***Dáváš mi, Pane, život nový, život svůj,
Od této chvíle jsem jen Tvá a Ty jsi můj,
Teď v žití mém Ti patří každý okamžik,
Pane můj, já vzdávám Ti dík.
Že smyl jsi moje hříchy, dal mi svobodu,
Za to chci chválu Ti vzdát...***

Zamyšlením o křtu a jeho smyslu nám posloužil náš kazatel Hynek Dona. Každý z nás si přitom vzpomněl na svůj křest, na své rozhodnutí žít podle příkladu tesaře z Nazareta. Slavnostní atmosféru jsme umocnili ještě dalšími písněmi, a poté už jsme se přesunuli ke splavu zvanému „druhák“, kde proběhl samotný obřad křtu ponořením do vody. Ač má

Svaťka obavy z vody, překonala svůj strach a spolehla se ve všem na Pána.

Byl to nádherný okamžik. Mokrá, ale šťastná vystoupila Svaťka z vody. Vše, co ji trápilo a svazovalo, čeho ve svém životě litovala, bylo pryč a ona může začít žít znovu a svobodně.

Otázky pro Svatku Balážovou

1. *Jaké bylo tvé dětství?*

Moji rodiče cestovali v marongotce s koňmi a vzpomínám si, že ji tatínek zaparkoval u řeky. Mamince dal ven kamna a s taťkou jsme spali venku. Ve Frýdlantu nad Ostravicí jsem měla hodnou paní učitelku a kamarádky, hráli jsme si s balónem všechno možné. Chodili jsme do zahrad, kde byl hlídač, ale nechal nás. Natrhali jsme si jahody, rybíz a co se dalo.

2. *Jak jsi prožila mládí?*

Od jedenácti let jsem byla v dětském domově v Rožnově pod Radhoštěm. Měla jsem tam dva brášky, tak se to dalo vydržet.

3. *Jaké máš záliby?*

V domově jsem začala psát příběhy, pojádky, kde byli pejsci a kočičky. Kluci a holky poslouchali, všem nám něco důležitého chybělo. Velká děvčata měla svůj pokoj a někdy mi dovolily, že můžu poslouchat rádio. Měli pořad Houpačka s Jiřím Černým, pouštěl písničky a ty mám ráda dodnes.

4. *Jaké je tvé oblíbené jídlo?*

Mám ráda všechno, zůstalo mi to z dětství. Co vařím ráda? Halušky s brynzou a to dětem moc nechutná. Nejsem dobrá kuchařka.

5. *Jaké bylo tvé zaměstnání?*

Pracovala jsem všude možně, ale základ byl ve věznici, kde jsem se naučila mít ráda práci a taky dělat jí pořádně. Loana, Deza, Černobílá obrazovka – barevka v Tesle. A dnes? Důchodkyně.

6. *Jak ses dostala k víře?*

Moje maminka se modlila a to další obeznámení s vírou jsem dostala od Žofinky Kitzbergerové. Nerozuměla jsem tomu, ale dost mně to zůstalo v paměti.

7. *Kdo nebo co tě nasměrovalo k CASD?*

Nasměrování – Žofinka a modlitební chvílky s p. Vavříkovou. Ve sboru br. Klvánek, Balcar, Hasmandovi, Tomancovi, výlety, písničky a Duch, který ve společenství působil tak dobře. Místo, kde se lidé mají rádi a respektují se.

8. *Po určité době ale došlo k pomlce. Jak se to stalo?*

Narození syna a dcery – měla jsem smysl života, proč žít. Starosti i radosti, a k naší velké škodě jsem žila bez Boha a společenství. Dětem jsem vzala kamarády a dobrý základ, který jsme mohli mít. Ale je zásluhou Pána Ježíše, že i v těch nejhorších situacích nám bylo pomoheno. Škoda promarněných let.

9. *Co tě přimělo k návratu*

Můj syn Petr mi pouštěl na telefonu kázání a přednášky z naší církve. On sám navštívil Vojkovice a já si jela do svého sboru domů!

10. *Tvůj křest*

Nevěřila jsem, že mi to církev umožní. Měla jsem představu, že nejsem tak dobrá, a bylo to velké krásné překvapení. Tak patřím Pánu Ježíši, taková hříšnice! Díky všem!

11. *A co současnost?*

Přes deset let jezdím na Mikulůvku do mlýna. Provázím návštěvy – už tolik lidí nechodí. Mám tam kamrlík a internet – knížky. Sousedí mají fenku a chodíme na procházky. Bydlím s dcerou Vladkou a jsem spokojená, že jsme zdraví.

Svaťu znám od roku 1975, kdy pracovala na tzv. Hlavních dílnách v Deze. Ona je rozený „sociální pracovník“ a mnohokrát u nejrůznějších institucí intervenovala za potřebné.

Za ta léta se Svaťa stala de-facto členem naší rodiny a nejraději ji má náš patnáctiměsíční syn, kterého tři dny v týdnu hlídá a věnuje se mu každou vteřinou. A ochránci přírody jsou jí také vděční za její práci, protože není nikdo jiný, kdo by se o objekt mlýna v Mikulůvce tak cílevědomě a dlouhodobě staral.

Svaťa je „kastelánkou“ vodního Mikulova mlýna v Mikulůvce. Kulturně-technická památka sice přišla vlivem stavebních prací v okolí o vodní náhon, ale od roku 2010 má rekonstruované vodní kolo a opravenu roubenou část objektu. Komunistický režim zakázal mletí v roce 1951 a objekt zůstal díky mlynáři Josefu Mikulovi dodnes zachován ve stavu, jak se zastavil po tzv. „zaplombování“. V objektu jsou nejen zachovalé mlýnské stroje, ale také nejrůznější historické náradí, vybavení a další mobiliář. Svaťa o víkendech mlýnem provádí a o stavbu, která je v majetku ochránců přírody, bezmála 10 let pečuje.

Pro hromadné návštěvy a exkurze zajišťuje posezení ve stylových historických prostorách obytné části mlýna, ale vítá a provádí i jednotlivé návštěvníky. Památka je svým rozsahem malá a na její provoz neplynou žádné dotace, a tak je zde Svaťa svou prací zcela nezastupitelná, protože bez ní by mlýn nebylo možno prezentovat veřejnosti.

Milan Orálek

Střípky vašich vzpomínek

... na Žofinku Kitzbergerovou

Dostala jsem nesnadný úkol – zavzpomínat na moji maminku – Žofinku – vzácného a naprosto výjimečného člověka. Vtěsnat takovou vzpomínku do několika řádků je téměř nemožné. Nevím co z jejího bohatého života vybrat – dal by se napsat hodně objemný román. Když jí v 7 letech zemřela maminka, zůstal tatínek se sedmi dětmi sám. Padla na ni tíha starostí o domácnost a ostatní sourozence. Bydleli na hranicích – většina obyvatel byla Němci. Maminka měla jednu českou kamarádku a tak moc toužila mluvit česky, že si vybojovala proti všem z rodiny přestup do české školy – bohužel až v posledním roce školní docházky, a tak se za jediný rok naučila česky mluvit, číst i psát, a to velmi dobře. Se svým panem učitelem byla ve spojení celý život. Když mi bylo 14 let a byli jsme na dovolené na Chodsku, seznámila jsem se s ním i já a tenkrát mi už starý pan učitel řekl, že takovou žačku, jako byla moje maminka, měl za celé roky svého působení jenom jednu. Pak následovala těžká služba u různých pánů – hodně těžký život, ale i jedno veliké štěstí – potkali se s mým tatínkem – šťastné spojení dvou báječných lidí a s Jeníčkem, jak mu celý život říkala, se vše táhlo lépe. Pak ještě válka krutě zasáhla do jejího života – v jednom roce padli tři bratři – krásní mladí chlapi, a zemřel tatínek. Já jsem byla taková malá náplast na její bolest. V roce 1945 při odsunu Němců se rodina rozdělila – dva

sourozenci odešli do Německa. Tady zůstal po mamince jen jeden bratr a tak si slíbili, že až se jeden natrvalo usadí, druhý ho bude následovat. A tak nás osud zavál až na Valašsko.

Jsem jedináček, ale nikdy jsem nebyla sama – u nás se střídaly a bydlely moje kamarádky – každý kdo potřeboval pomocnou ruku, měl u nás dveře otevřené. Já jsem studovala, nastoupila do zaměstnání v Tesle, kde jsme vlastně pracovali všichni.

Na setkání spolužáků po 60 letech od maturity mě překvapilo, jak všichni moji spolužáci i po tolika letech vzpomínají na moje rodiče a zvláštní teplo našeho domova. Byl to moc hezký pocit. Pak jsem se vdala. Ještě dva roky jsme bydleli společně. Teprve když se nám narodila první dcera Vladka, jsme se přestěhovali do svého bytu. Za tři roky se narodila Věrka – velká radost pro mé rodiče. Hodně se oběma holkám věnovali. V práci se maminka seznámila s první adventistkou – Rutkou Šrámkovou, tenkrát ještě Pavlátovou. Její život dostal jiný směr. Víra ji tak uchvátila, že to své nadšení chtěla předat všem. Začalo se jezdit do sborečku. Seznámili jsme se s dalšími úžasnými lidmi a maminka měla další pole působnosti. Po odchodu do důchodu se jí úplně otevřel svět – měla čas cestovat. Začala jezdit stopem. Všude měla sestry a bratry, rozdávala časopisy. Každý řidič, který ji vezl, dostal „Znamení doby“. Zase byly dveře jejich bytu otevřené dokořán pro všechny potřebné – veliké srdce, do kterého se všichni vešli. Tatínek nám žel odešel poměrně mladý. Maminka tu s námi byla ještě hezkou řádku let. Dočkala se pravnoučátek. Velice se z nich radovala. Její láska k cestování ji neopustila. Bylo to někdy pro nás těžké – maminka odjela, nevěděli jsme kam ani na jak dlouho, protože to nikdy nevěděla ani ona sama. Pak už jsme to ani neřešili, protože byla vždy pod ochranou Boží.

S maminkou prostě nikdy nebyla nuda – všichni na ni vzpomínáme s láskou.

Eva Krhutová, dcera

Babička se narodila 27.3.1917 na Šumavě v pohraniční německy mluvící vesničce Haselbach jako Sofie Bauer. Bylo jich 7 sourozenců. Pět bratrů a dvě sestry. ... V Domažlicích se seznámila se svým budoucím mužem Janem Kitzbergerem, se kterým se 27.12.1938 vzali. V lednu 1942 se jim

narodila jediná dcera Evička. Ve válce babičce padli tři bratři. Když byl v roce 1945 odsun Němců, tak sestra Anna a bratr Bedřich odešli do Německa. Babička s mladším bratrem Vildou zůstali v Československu, jelikož už tady měli oba rodiny. Vilda jezdil po montážích, a když se v roce 1948 stavěla rožnovská Tesla, tak tu pracoval. Moc se mu tady líbilo a tak se v Rožnově usadil. Babička s dědou a mou maminkou se byli za ním podívat a zalíbilo se jim tu natolik, že se v roce 1951 do Rožnova přestěhovali také. Babička a dědeček pak oba v Tesle pracovali. Dědeček měl nemalé zdravotní problémy a tak odešel už před padesátkou do invalidního důchodu. To babičce samozřejmě vyhovovalo, brala kuchyň jako nutné zlo, zato dědeček byl v kuchyni opravdu král. To mohlo později ocenit mnoho návštěv, které babička s oblibou dědovi vodila a nejraději neohlášeně v neděli před polednem... Nikdy se nestalo, že by od nich odešel někdo hladový, děda byl zkrátka v tomto mistr.

V Tesle se taky seznámila s manžely Rutkou a Mirkem Šrámkovými z Nového Jičína a toto setkání ovlivnilo celý její další život. Vzniklo velké přátelství, které trvalo až do konce jejich životů. Tehdy babička poprvé slyšela o Adventistech sedmého dne. Víra ji uchvátila natolik, že se v roce 1967 nechala pokřtít. Křest měla v Novém Jičíně a k němu se váže

má první vzpomínka na sbor. Pamatuji si babičku a manžele Lautnerovy, jak klečí na podiu v bílých košilích a modlí se před křtem. S babičkou jsem pak pravidelně jezdívala do sboru ve Valašském Meziříčí, kde jsem měla přednostní právo sedět na klíně tety Alenky Balcarové. S rodinou Balcarů jsme se hodně spřátelili. Byla to taková naše adoptivní rodinka. V Luži, odkud pocházel strýc Blahoušek Balcar, jsem trávila téměř každé prázdniny a babička tam za námi často jezdívala. No a jak jinak, než samozřejmě stopem. Troufám si říct, že ve své době byla babička nejznámější stopačkou v republice. Znali ji ve sborech na Moravě, Čechách i na Slovensku. Prostě byla všude doma. Tím, že se dědeček staral o domácnost, babička mohla pomáhat, kde bylo třeba. Dělala hlavně pečovatelku. Práce to byla namáhavá a babička byla velice pečlivá, obětavá a chápající. Veškerý svůj volný čas věnovali s dědečkem svým dvěma vnučkám, tedy mé mladší sestře Věrce a mě. Brávali nás hodně do přírody – dědeček byl vyhlášený houbař, a protože babička

kamarádila s tetou Vavřínkovou, která byla známá svými výbornými léčivými bylinkovými čaji, tak jsme často sbírali bylinky. Dodnes si vybavuji vůni babiččina bytu, kde se všechny bylinky sušily a zpracovávaly. Když se ve sbore pořádaly výlety a letní tábory, tak babi s dědou nemohli chybět a samozřejmě nás brali s sebou. Třeba do Jivové nebo Čenkovic. Zážitky to byly opravdu nezapomenutelné. Jelikož bydleli téměř vedle nás a naši rodiče

aktivně tancovali v národopisném souboru, tak nás většinou večer ukládali ke spaní a to jsme s Věrkou milovaly nejvíc. Vždycky jsme žadonily „babi pohádku“ i když už jsme byly větší. Babička byla totiž neuvěřitelný vypravěč. Vymýšlela si pohádky, příběhy, anebo vyprávěla zážitky z dětství. Pamatuji si je dodnes. Ve vyprávění později pokračovala i pravnoučatům.

U babi a dědy bylo vždy moc dobře. Byli pohodoví, nikdy nikdo nezvedl hlas a moc hezky se k sobě chovali a to je dnes již hodně vzácné. Jejich pohostinnost měli možnost zažít mnozí jejich přátelé. Taky měli dva „adoptivní syny“ ... Byli to mladí hoši, kteří v Rožnově studovali a byli u nich na privátě. Nezapomenutelný byl Tomáš Ramík, který u nich pobýval čtyři roky a na závěr se v meziříčském sboru seznámil se Zdeňkou Roseckou, se kterou se v roce 1979 oženil. Druhý byl Ota Čunek ze Vsetínského sboru, který tam bydle asi rok. Roky utíkaly a 21. 7. 1981 se babičce zhroutil svět. Nečekaně odešel milovaný dědeček. Víra ji tenkrát držela nad vodou. Všichni jsme se jí snažili pomáhat co nejvíce. Doma i ve sboře. Tenkrát hodně pomohla teta Alenka Balcarová, která ji poslala do Luže k sestře strýčka Blahouška. Byla sama na hospodářství a tak jela babička pomoci. Všechno má své opodstatnění, a když byla babička pryč, mohla svůj byt pronajmout manželům Petrovičovým, kteří po příchodu do Rožnova neměli s dětma kde bydlet, než dostali byt. A tak našli útočiště do začátků u babičky. Hodně jí potom postavilo na nohy narození prvního pravnoučete, a to mého syna Honzíka. Tak šťastnou jsme babičku snad ještě neviděli. Radosti přibývalo s narozením dalších pravnoučat Evičky a Andrejky a od Věrky Marečka a Martinky. Jen jí bylo líto, že tuto svou radost nemohla sdílet s dědečkem. Babička však jezdila i nadále pomáhat. Opět stopem... Báli jsme se o ni, ale vždycky říkala, „mě se nemůže nic stát, já jezdím s vírou“. Každý řidič co jí kdy vezl, dostal časopis „Znamení doby“ a že jich teda rozdala. Tady prodala na svých cestách i hodně Biblí. Jednou jela do Českých Budějovic a řidiče její vyprávění zaujalo natolik, že se nechal s celou rodinou vyučit a pokřtít. Babička vždycky říkala, že má v Budějovicích paterčata. Jedna její cesta do Prahy v roce 1998 se jí stala osudnou. Jela hlídat na měsíc jednu starou paní, jejíž dcera musela jet do lázní. Den před odjezdem domů ji srazilo auto. Měla zlomenou ruku a komplikovanou zlomeninu

nohy. Od té doby se pohybovala jen s berlema. Ani tak ale nezahlála a vzhledem k tomu, že perfektně ovládala němčinu, tak zájemce o jazyk učila anebo překládala z němčiny knihy. Většinou odborné lékařské. Byla na to moc šikovná a práce ji bavila. Pravnoučata Honzík, Evička a Marečka s sebou často brávala do sboru ve Frýdlantu. Bylo tam tenkrát hodně dětí a tak naše jezdily s nimi na výlety a tábory. Honzík a Evička se nechali později vyučit u

bratra Libora Škrly a 26. 8. 2005 se nechala Evička pokřtít. Její křest byl poslední výlet, kterého se babička zúčastnila. Bylo to v Protivanově na kongresu mládeže. Atmosféra byla nepopsatelná. Napřed probíhal program v obřím stanu a po setmění se sešlo k jezeru. Po obou stranách cesty hořely svíčky, takže to vypadalo jak ramway na letišti. Na mole zpíval sbor a ve vodě stála Evička, kterou křtil Libor Škrla a ještě jedna kamarádka, kterou křtil Alan Chlebek. Byl to velice emotivní zážitek. Babičce se tak splnil velký sen. Vždycky chtěla, abychom byli všichni pokřtění a nakonec jí to splnila až Evička. Krátce po Eviččiném křtu 18. 11. 2005 babička zemřela. Moc často na ni a na dědečka vzpomínáme, tak je to jako by tu byli stále s námi.

Ještě jsem zapoměla na jednu důležitou osůbku v životě naší babičky. Kdysi už hodně dávno si v dětském domově vyhlídla drobnou, okatou dívčinku a to Svatku Balážovou, kterou si s dědečkem často brávali

domů. Je to takový další člen naší rodiny. Babička s dědou ji hodně naučili. Babi například žehlení, ve kterém byla přeborník. To jak teď žehlí Svaťka, to už dnes nikdo neumí. Úžasné je, že po všech těch životních kotrmelcích, kterými si Svaťka prošla, teď došla až ke křtu. Babička by byla moc šťastná.

S úctou vnučka Vladka

Asi už nebude v církevním společenství mnoho těch, kteří se s ní více osobně znali. Pro ty, kteří s ní měli nějaké bližší kontakty, to byla prostě Žofinka. Velice přičinlivá, starostlivá osoba, která podle svých představ činila dobro. Vícekrát se stalo, že na své aktivity doplatila, ale to jí nevzalo elán a chuť se starat o druhé. Pro mnohé byla požehnáním, druhým občas, v dobré snaze pomoci, poněkud zamíchala životem. Nebylo snadné ji odmítnout. Je to už tak dávno, že to, co někomu nemuselo být příjemné, čas odvál a zůstaly jen milé vzpomínky, stejně jako na bratry a sestry z té doby.

Já měla se Žofinkou velice osobní „řízení“. Jednou za mnou přišla s tím, abychom přijali do rodiny tříletého chlapečka jedné mladé ženy na dobu, pokud bude ve výkonu trestu. Manžel řekl rozhodně ne. Žofinka s tím přišla ještě několikrát a my jsme váhali. Malé dítě, chlapec Péťa, k tomu náš Tom, který nastupoval ve svých čtrnácti patnácti letech na textilní učiliště do Prahy, a Ondra, kterému šlo na osm. Také jsme měli zaplacenou dovolenou v Berlíně, bylo třeba urychleně sehnat školku atd. Nakonec jsem přikývla s vědomím, že to bude pro mě práce navíc. A tak to opravdu bylo. Péťa se díky šoku ze změny prostředí počůrával, nechtěl mluvit, spoustu věcí odmítal jíst, a když se mu něco nelíbilo, trpěl hysterickými záchvaty. Přežili jsme, z milosti Boží, Péťa i já, celý ten čas. Chlapec nakonec všechno zvládl, dostal se na úroveň znalostí odpovídajících jeho věku. Byl chytrý, nadaný, ale mnoho se muselo v jeho životě změnit. Bylo mi ho líto, že musel projít tak náročným časem během té převýchovy. Později jsem se Žofinky ptala, zda to nebylo

zbytečné. Ujistila mě, že ne, že mu vše prospělo a později i ve škole, ve srovnání s ostatními dětmi, dobře obstál.

A tak se dostáváme k jeho mamince Svatce. Teprve později jsem se od sociální pracovnice dověděla, že životní osudy této rodinky byly poněkud jiné, než jsem slyšela vyprávět. Byla jsem ráda, že mě Pán Ježíš Kristus vedl k tomu, abych všechny peníze (výživné na Péťu a to, co posílala Svatka) dávala na úhradu jejího bytu, aby se měli později kam vrátit. Jezdila jsem v zastoupení Svatky po soudech a různých institucích, a tak jsem mohla nahlédnout, jak asi vypadal její život. Psala jsem jí pravidelně do vězení, ale zřejmě to nebyl ten pravý čas, kdy ji chtěl Pán přivést do Boží rodiny. Soudce Krajského soudu mě přesvědčoval, ať si Péťu necháme, ale to jsem Svatce nemohla udělat. I když by Péťa u nás klidně zůstal. Zvykl si a nechtěl se k mamince vrátit. Zapomněl na ni. Později jsem si říkala, když jsem slyšela, že Péťa v dospělém věku života

volil ne zrovna dobrou stezku života, zda jsme si ho přece jen neměli nechat.

Svatka prostě neměla šťastný start do života, mnohokrát klopýtla, mnohé neustála. A tak jí přeji, aby svou novou životní etapu vítězně až do konce probojovala, aby píseň, kterou složila na počátku hledání už pro ni neměla platnost: „...je to prázdné, je to prázdné, když není pro co žít“.

Římanům 8, 38-39

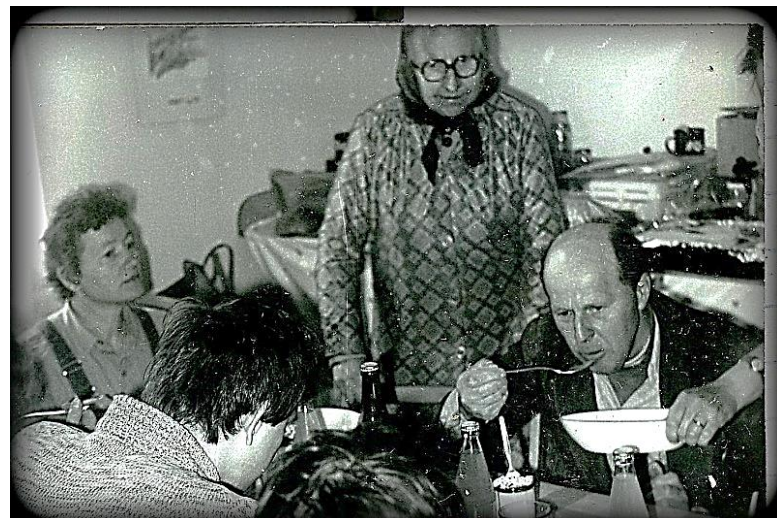
„Jsem si jist, že smrt ani život, andělé ani démoni, věci přítomné ani budoucí, žádná moc, výšina ani hlubina ani

nic jiného v celém stvoření nás nemůže oddělit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu!

Eva Hasmandová

Stopy tety Žofi, jak jsme jí tenkrát my mladí říkali, zůstanou nesmazatelné. A to přesto, že nechodila pěšky, ale ze zásady jezdila stopem. Stopy stopařčiny DNA zcela určitě skrývá budova meziříčské modlitebny. Nejméně jeden dokumentární snímek dosvědčuje, že se s

rýčem v
ruce
podílela
na
hloubení
základů,
jiné
fotografie
ji zvětčují
při
podávání
obědů pro
vyhládlé

stavebníky. Málokdo z návštěvníků sálu asi tuší, že symboly zdobící přední stěny, má také svým způsobem na svědomí. Ne přímo ona, ale její velice blízký příbuzný, kterého do jejich ztvárnění namočila. Igor Kitzberger, umělecký kovář, je vlastnoručně vykoval na základě ideového návrhu tehdejšího kazatele, Jaroslava Klvána. Nejvzácnější stopa se vyjevila až v poslední době. Svatka Balážová. Černovlasá snědá dívka, kterou sem teta Žofi vytrvale vodívala už před čtyřmi desetiletími, se rozhodla pro křest. Být tu ona nezastavitelná rožnovská misionářka dnes, musela by, podobně jako celé nebe, tančit nevýslovnou radostí...

Franta Tomanec

Vzpomínat na "Žofinku" je náročné. To byl někdo, kdo přímo "skočil" do náruče PÁNA JEŽÍŠE!

Neměla lehký život. Přímou se s ním prala, což druzí mohli těžko pochopit. Byla modlitebnice. Byla hlásnou troubou o příchodu Pána Ježíše, v čemž jí pomáhala radost ze stopování s plnou taškou časopisů "ZNAMENÍ DOBY". Někdy se zdálo, jako by svou pomoc, víru vnucovala. Ne, ona tak měla nastavené srdce.

Byla radostná, ráda zpívala, příkladná hostitelka a uměla se srdečně smát. Ale znala také co je bolest a chvíle, kdy i ukápne velká slza. Proč? - to nám nepřínáleží vzpomínat. Její Nebeský Otec to ví. Žofinka byla pro mne NĚKDO, kdo mne měl opravdově moc rád. Proto záhadným způsobem byla u mne v čase potřebném. Dovedla trpělivě přebírat trs pažitky s trávou na dětském táboře, nebo umývat nádobí při stavbě modlitebny.

Těžko lze zapomenout na jí nakrájené houby v polévce. Děti je tajně házely pod stůl. Ráda chodila na houby a tak je pak s láskou předávala obrovskými platky v polévce - nám. Legraci nepokazila.

Osobně jsem jí vděčna za chvíle, které jsme spolu prožívaly - já a Žofinka.

Dovedla trpělivě s modlitbou čekat na výsledek. Ať to bylo při čekání na narození mého prvního vnuka, nebo v čekání na odpověď Nebes v neřešitelných situacích..

Vidím ji sedět v mé kuchyni u stolu ve chvíli skonu mého manžela. Pohladila a vzala do náruče, a o to dělala vždy, kdy "náš životní čas" nám dovolil se setkat.

Do mých vzpomínek " ŽOFINKA " patří. Je v nich i její manžel, kterému jsme říkali dědeček, dcera a vnučky Vladěnka s Veruškou.

Alena Balcarová

Na tetu Žofinku Kitzbergerovou mám pěkné a zajímavé vzpomínky. V první řadě má můj obdiv jakožto neúnavná stopující kolportérka se Znamení doby v ruce při každém cestování. Také byla velice statečná, když byla vlastně sama z celé rodiny věřící. Nevěřící byl i její manžel a

hodně kouřil. Od její dcery začala později chodit do sboru dcerka Vladka Adámková, kterou jsme později přijali také do našeho dívčího klubu. Vzpomínám si, jak jsme si jednou v neděli udělaly malý výlet. U Balcarů jsme přespaly ze soboty na neděli, v neděli ráno jsme pobýly ještě u Balcarů a odpoledne jsme jeli do Rožnova. Byli jsme u tetičky Kitzbergerové, která nás s velkou radostí uhostila tím zdravým doma pečeným chlebem – mám dojem, že tam bylo i zelí. S nadšením nám vyprávěla, jak že je ten chleba zdravý a dobrý. No jo, ale zapomněla, že naše pajslíky byly stavěné na úplně jinou – řekla bych ryze valašskou stravu. Každá z nás, která poprvé kousla do oné dobroty, se strojeným úsměvem před tetou pokývala hlavou a v zápětí se dotyčná osoba ocitla na WC, jelikož spolknout se to absolutně nedalo. Tudíž se na chodbě před WC utvořila fronta dívek, kterým už dávno strojený úsměv z tváře nadobro zmizel. Jenom teta se strašně divila, cože najednou všechny spěcháme na záchod.... V úctě k jejímu kuchařskému umění si nikdo nedovolil tetičce vysvětlit důvod.

Také jsem obdivovala její nadšení v oblasti duchovní, byla hnacím motorem pro všechny ztrápené, životem unavené a bojující ať už jakkoli – doma, ve škole, v práci. Prostě teta Kizbergerová byla až do posledního „dechu“ opravdu super ženská. Měla jsem ji moc ráda.

Daniela Klečková

Zážitků s Žofinkou mám tolik, že by to byl román. Byla jsem ve vězení v Opavě a z pracoviště pro mě přišla

kapitánka, a vedla mně na hlavní bránu. Neřekla kam, a proč jdeme. Vešli jsme do místnosti a tam byla Žofinka s vnučkami Vladěnkou a Věrkou. Ztratila jsem řeč z velkého překvapení. Za socialismu nebylo možné vejít do vězení bez navštívenky, to bylo tedy něco. Žofinka vše ukládala Pánu Bohu v modlitbách, neudělala krok, aby se nepomodlila. Tak jsme spolu strávily hodinu, kde mě krmili dobrotami a štrůdlem. Ptala jsem se, jak to zařídila. Byla u ředitele věznice a tak dlouho mu vyprávěla o svém dobrém úmyslu mě přivést na dobrou cestu, že major neměl jinou možnost než jí povolit návštěvu. Tak jsme si psaly a tři roky mě navštěvovala a posílala dobroty, hygienické potřeby, a vše co bylo potřeba. Byla vzácná, dobrotivá, pro druhého by se rozkrájela a nabízela Pána Ježíše jako spásu a jedinou záchranu. A co závěrem? Děkuji Pánu Ježíši, že jsem ji mohla poznat žít, i když jsem si toho tenkrát vůbec nevážila.

Svatka Balážová

Soňa v base

Povídání o tom, jak se jedna vážená sestra hned několikrát dostala za mříže

1. Milá Soňo, mohla bys nám napsat něco o svém dětství a kraji svého mládí?

Narodila jsem se v Jablonci nad Nisou. Celé dětství jsem prožila v Bedřichově v srdci Jizerských hor v rodině nevěřících. Měla jsem mladšího bratra Jiřího, který tragicky zahynul. Mám ještě mladší sestru Jiřinu, která bydlí v domě rodičů. Rodiče již nežijí. Moje mamka na sklonku svého života procházela zvláštním údobím, ve kterém ji silně oslovovalo katolické učení.

Kraj, ve kterém jsem se narodila, mi silně přirostl k srdci. Pokud mohu, ráda se do něho vracím. Zvláště do míst mého mládí. Říká se zde, že jsme jak místní žulový kámen. Krásní, tvrdí, spojeni z různých koutů země (tzv. naplaveniny), a zároveň křehcí.

2. Jaké byly v té době Tvé nejoblíbenější hračky? Kterým koníčkům ses ve svém volném čase věnovala?

Hračky nevím, ale určitě to byly lyže a kolo. Vzpomínám, jak jsem dostala své vlastní první kolo – skládačku Eska. Do hor jak dělané. Nadřela jsem se s ním dost, ale bylo moje! Později jsem jej vyměnila za Favorit. A hned to bylo veselejší. Nejčastější randění probíhalo právě na kole.

Lyžování a Bedřichov to je samostatná kapitola. Otec chtěl mít hvězdu běžeckého lyžování. Honil mě po Jizerkách, ale marně. Za domem nám postavili na kopci vlek a já si pořídila sjezdové lyže. Od té doby jsem propadla kouzlu sjezdového lyžování a běžky postavila do kouta.

3. Co sis v onu dobu myslela o lidech, kteří věřili v Pána Boha?

Kolem mne žádní věřící lidé nebyli. Nebo možná jsem o nich nevěděla. Až později, kdy jsem začala chodit na zdravotní školu v Liberci, jsem začala navštěvovat kostel vedle školy. Pozorovala jsem lidi, kteří zde hledali klid a modlili se. V té době jsem začínala poprvé uvažovat v duchovních rovinách.

4. Kdy a jak došlo ke Tvému obrácení?

Obrácení trvalo ještě pár let. Mezitím jsem dodělala školu, nastoupila do zaměstnání, vdala se, porodila syna Ondru. Spolužačka ze „zdrávky“ se provdala do adventistické rodiny. A právě ona mi začala vyprávět o Ježíši. Nejdříve jsem to moc nechtěla poslouchat, dokonce jsem si myslela, že se s ním přestanu přátelit, jak byla neoblomná. Pak ale přišlo noční obrácení v podobě snu a už jsem byla na druhé straně. Ale to by bylo na dlouhé vypravování. Důležité je, že jsem otevřela mysl a srdce tomu, který mne dlouhé roky volal.

5. Jaké Tě potom obklopovalo sborové společenství? Těšila ses tam nebo naopak?

Byla právě doba porevoluční a jablonecký sbor měl nového kazatele bratra Pavla Zvolánka. Probíhali zrovna Kurzy Bible, tak jsem naskočila do rozjetého vlaku. Na tu dobu moc ráda vzpomínám. Byla jsem zamilovaná do Ježíše a chtěla to říct celému světu. Jablonecký sbor jsem rovněž milovala, lidi byli a jsou úžasní. Dodnes se ráda vracím a vzpomínám na

sestry a bratry, kteří byli a už dnes nejsou mezi námi. S některými sourozenci z jabloneckého sborečku jsem stále v kontaktu.

6. Co Tě přimělo k tomu, abys začala navštěvovat lidi za mřížemi?

Hledala jsem místo pro hlásání dobré zprávy. Věděla jsem, že někteří dobrovolníci tam chodí na sobotní odpolední setkávání. V době, kdy jsem byla oslovena, jestli nechci sloužit ve věznici, byli jen dva bratři, kteří věznici v Rýnovicích navštěvovali. Po krátkém zaváhání a několika zkušebních sezení jsem se rozhodla, že budu dobrovolničit v „base“.

7. Pamatuješ si na první dojmy z návštěvy věznice?

Samozřejmě tam byla zvědavost (nikdy jsem ve věznici nebyla), pak přísnost a preciznost při kontrole u vstupní brány. Zajímavý, až možná nepříjemný pocit, kolik očí z poza mříží vás sleduje. Pokřiky odsouzených, řinčení klíčů u každé brány, vyhlásování vězeňského rozhlasu bohoslužby na „cáchovně“.

8. Co Tě nejvíc šokovalo, co naopak příjemně překvapilo?

Asi nejvíce mě dostávali příběhy odsouzených. To jakým způsobem se dostali na scetí. Jak se svým zpackaným životem bojují. Více než kde jinde jsem pochopila, že kde není láska, je zoufalství, zatracení, někdy i smrt.

9. Jakým způsobem jsi odsouzeným představovala Pána Boha?

Snažila jsem se, abych představila Pána Boha tím nejlepším způsobem, abych mu nedělala moc ostudu. Chtěla jsem, aby pochopili, že Bůh je tu pro ně, že je nechce zatratit, ale pozvat k sobě.

Že má na jejich bolesti lék a také, že chce změnu v jejich životě. Kolikrát jsem si uvědomovala, že nevím, kdo by před Pánem Bohem měl sklánět hlavu více. Oni, kteří mluví o svých hříších, nebo já, která je pěkně tutlá pod pokličkou.

10. Jak na Tvé povídání reagovali?

V době, kdy jsem navštěvovala odsouzené v Rýnovické věznici, probíhali sobotní bohoslužby formou zpívání písní z modrého zpěvníku, sdílením, zamyšlením a na závěr byla modlitební chvíle. Většinou vše probíhalo v přátelském duchu. Nejednou nám všem oko zaslzelo. Navazovali jsme též vzájemné vztahy i z řad příbuzných, kteří čekali na své manželi, otce i

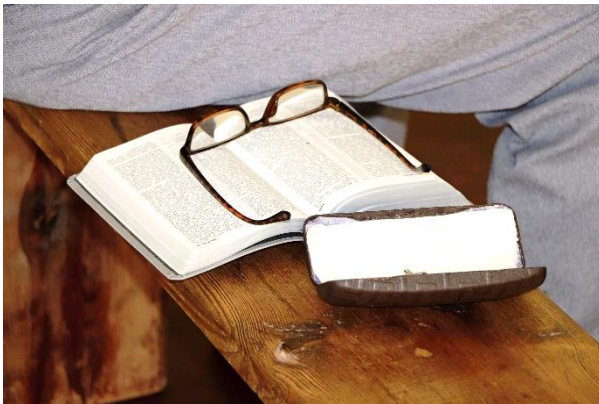
přítele. Vzpomínám, jak jsme často zpívali píseň „Kdo mě z mých pout ven vyvodí“. Bylo úžasné slyšet tuto píseň v tolika mužských hlasech. Vždy jsem u této písně cítila, s jakou radostí zpívají, jak moc si přejí, aby jim bylo z nebes odpuštěno.

11. Zažila jsi u některého z vězňů něco, co nazýváme obrácením?

Ano, několikrát. Krásné je, jak se člověk pod taktovkou Nejvyššího mění. Zažila jsem i pár křtů přímo ve věznici v mobilní křtitelnici, která byla pro tento účel naší církví zakoupena. Některé křty probíhaly i při udělení vycházky za dobré chování. Dodnes máme v církvi po celé republice bratry, kteří vyšli z jablonecké věznice.

12. Co Tě během Tvých pobytů za mřížemi nejvíc obohatilo?

Věznici jsem navštěvovala necelých 6 let. Od roku 2003 dokonce se svým manželem. Skoro každou sobotu, až na výjimky. Za tu dobu bylo navázáno mnoho přátelství, která fungují dodnes. Setkávání s těmito zloději, lupiči, podvodníky, násilníky a vrahy, bylo pro mne vždy obohacující.

Uvědomovala jsem si, jak tenká je hranice, kdy se člověk může objevit též mimo zákon. Jaké dobré rady dává Bůh, abychom mohli žít dobrý život na této zemi. Díky těmto „hříšným“ lidem jsem si připomínala, že jsme

všichni na stejné lodi. Boží láska k člověku, odpuštění a nové nasměrování je vstupenka do nové země, které platí i pro nás mimo věznici.

Jdi a už více nehřeš !

Jménem čtenářů bulletinu děkujeme za Tvé odpovědi. - redakce -

Písničky s příběhem

SVATKA

Podobně jako v minulém čísle Zpravodaje, i tentokrát se na stránkách objeví výtvary, které tam podle původního plánu být neměly. Mají totiž souvislost s osudem jedné z nejzajímavějších členek současného sborového společenství, která se právě rozhodla pro jeden z nejdůležitějších aktů, které může člověk v životě podstoupit, pro křest. Když se vysloví jméno Svatka Balážová, vybaví se mi malé černé stvoření, které se v osmdesátých letech minulého století více či méně pravidelně objevuje v modlitebně na Hřbitovní. Zprvu takřka výhradně ve společnosti nepřehlédnutelné misionářky Žofie Kitzbergerové. Ono malé černé stvoření mě od prvního setkání čímsi fascinuje. Nikdy bych nečekal, že se dá s dívkou romského původu tak rozumně povídat. Její myšlení nezůstává na povrchu, ale vždycky míří někam na hlubinu. O její štědrosti by se mohly psát romány. Podle některých je až za hranou. Naprosto bezelstně se rozdělí s kýmkoliv o cokoliv. Dokonce i s vyloženými grázly. Na svou málo opatrnou rozdajnost pak nejednou velice draze zaplatí.

Někdy v oné době představí okruhu sborových vrstevníků svoji zbrusu novou, narychlo složenou písničku. Vznikla v její rožnovské garsonce, když se z vedlejšího pokoje ozývaly podmanivé tóny známé melodie Solaris. Spontánně do nich obalila momentální stav své čisté, křehké, hledající duše. Když ji později svým zastřeným hlubokým altem zpívá před shromážděným společenstvím, drtivě většině přítomných se začínají lesknout oči. Pro mne je to jeden z nejpůsobivějších hudebních projevů, jaké jsem kdy v životě slyšel. Dodnes si slova oné vyzpívané modlitby dobře pamatuji:

TY JSI MOU NADĚJÍ

*Ty jsi mou nadějí na přežití těchto dnů
Je to prázdné, je to prázdné, když není pro co žít
Moje přání, moje touhy, i to moje malé „já“*

Brání mi jít za Tebou, žít tak, jak Ty by sis přál

Otáčím se k Tobě zády, dělám, že Tě neslyším

A za pár týdnů se zpátky vracím, nešťastná a zklamaná

Ty jsi mou nadějí na přežití těchto dnů

Je to prázdné, je to prázdné, když není pro co žít

Svatka s námi nechodí jenom na bohoslužby, ale účastní se i všelijakých sborových akcí, včetně společných výletů do přírody. Živě si vzpomínám na jednu Velikonoce, kdy se ve společnosti nestárnoucího strýce Klvána drápeme na Veřovický Javorník. Tehdejší svátky Zmrtvýchvstání však připomínají idylické vánoce. Štědré nebe zasypalo krajinu třiceticentimetrovou sněhovou nadílkou. Půvabné sborové dorostenky si stěžují na zánoucí ruce, narůstající únavu a hlavně na blázně, kteří takový výslap vymysleli. Světlou výjimkou je pouze tmavá dívka Svatka. Celou cestu nepromluví, jenom se lehce usmívá. Život ji naučil zvládat nesrovnatelně obtížnější situace.

Jednoho slavného májového dne se zase nevydáváme do povinného májového průvodu, ale zamíříme do atraktivních Súľovských skal. Zatímco většina pádí na Slovensko linkovým autobusem, Svatka využívá ochoty neúnavného Bláži Balcara a přesun absolvuje i se svými kamarádkami v útulném interiéru zahraniční limuzíny značky Trabant. Řidič k našemu nemalému překvapení dodrkotá skalnatou cestou až pod samotné štíhlé homole. Tady jej však čeká nemilé překvapení. Není kde se otočit. Na jedné straně vysoká mez, na druhé potok. V jednom místě se však prostor rozšiřuje na necelé tři metry. Bláža za aktivního navigování většiny přítomných opatrně couvá zadní částí k bystřině. Až se najednou zřítí do vody! Něžné dívenky kvílejí a rozhazují rukama. Životem otlučená Svatka však nezaváhá a s obvyklým úsměvem prohlásí: „Přece ho v tom nenecháme! Trochu zatlačíme a je to v suchu!“ Trabant je sice za chvíli opravdu na suchu, ale s ukrouceným řízením. Hodinu pak hledáme po okolí nějaký drát a další dvě hodiny drátujeme. Bláža nakonec úspěšně dopraví dívčí osádku až do valašského cíle. Jede

nanejvýš na druhý rychlostní stupeň a levotočivé zatáčky najíždí nadvakrát.

Přestože je v onu dobu oficiálním svátkem něžného pohlaví osmý březen, náš sbor si dovoluje dělat výjimku. Každou druhou sobotu v květnu se vzpomíná komunistickou společností odmítnutý Svátek matek. Odpoledne probíhá amatérsky komponovaný program, jemuž se přezdívá besídka. Někdy se o něj postará Eva Hasmandová, jindy Alenka Balcarová. Do jedné takové besídky je zapojena i neustále skloňovaná Svatka. Složili jsme pro ni písničku, v níž se svým způsobem odráží jedno z největších traumat jejího života. Dvě děti, které na svět přivedla ve velice raném mládí, jí socialistická společnost bez milosti odebrala. Neví, kde jsou, jak vypadají, co prožívají. Jediné, co jí v té situaci zbývá, je modlitba...

MODLITBA ZA DĚTI

Smutno je, když člověk zůstane sám, hmm...

Modlím se za děti a vzpomínám, hmm...

*Od mámy vzdálené, ve světě ztracené, modlím se za děti, ó, Pane můj
Mé děti ztracené si opatruj, mé děti ztracené si opatruj...*

Kus srdce mého tam někde buší, hmm...

Krev má tam proudí, aniž to tuší, hmm...

*Od mámy vzdálené, ve světě ztracené, modlím se za děti, ó, Pane můj
Mé děti ztracené si opatruj, mé děti ztracené si opatruj...*

Ze srdce prosím, Pane, Ty víš, hmm...

K sobě je přitáhni, Pane můj, blíž, hmm...

*Od mámy vzdálené, ve světě ztracené, modlím se za děti, ó, Pane můj
Mé děti ztracené si opatruj, mé děti ztracené si opatruj...*

Tato písnička nezazní jenom z úst Svatky při vzpomínané besídce, ale v rozšířené sestavě o něco později i na populární Soutěži amatérské tvorby a interpretace (SATI), pořádané každoročně v nedalekém Novém Jičíně.

Když je Svatka na této mládežnické akci úplně poprvé, sedá si v přeplněném kinosále do první řady. Přítomný kazatel končí svoji promluvu výzvou, ať se postaví každý, kdo chce svůj život vydat Pánu Ježíši. Nepostaví se nikdo. Akorát na jedno malé, černé stvoření. Svatka...

Franta publikán Tomanec

MODLIM SE ZA DĚTI

SHODNO JE, KOTĚLIVKĚR ZBĚSRAVĚSÁM, HUKM... , MODLIM SE ZA DĚTI AVZPĚCHŮM, HUKM... ODHÁNY VZDÁLEJE, VE SVĚTĚ ZTRACENÉ, MODLIM SE ZA DĚTI,

O, PRAVE NŮJ... HE DĚTI ZTRACENÉ SI OPATRUJ... MĚ DĚTI ZTRACENÉ SI OPATRUJ... SI OPATRUJ SI OPATRUJ... SI OPATRUJ...

EXPEDICE HOP-TROP

40 let od týdenního vandru po Rumunsku

Píše se rok 1981 a v Rumunsku vládne tvrdou rukou neomezený diktátor Nicolae Ceausescu. Ve valašskomeziříčském sboru zase vládne mezi mládeží moje maličkost, takže mě nenapadá nic rozumnějšího, než s její odvážnější částí vyrazit do zmíněné země na Balkáně. Díky masivnímu utahování opasků tam v obchodech skoro nic nenajdete a spousta lidí, děti nevyjímaje, trpí hladu. Na druhou stranu tento kraj přímo oplývá přírodními krásami, živým folklórem a velice příjemnými obyvateli. Takže, vyrážíme do Rumunska!

Pavel Pimek, sourozenci Jančovi, Lidka Kovářová, Elenka Klvánková a samozřejmě, už vzpomínaná moje maličkost si za pouhé 402 koruny československé kupujeme zpáteční jízdenky a v polovině července vyrážíme se skrovnými bágly na meziříčské nádraží. Tady se dovídáme, že noční rychlík na Slovensko má skoro dvě hodiny zpoždění. A právě tato situace zplodí známé valašské heslo, požívané až do žhavé současnosti: „Něni co dělať, budeme ješť!“

Kolem čtvrté nad ránem konečně nasedáme do rychlíku. Jarek s Elenkou, kteří začínají nesměle plánovat svoji společnou budoucnost, se pro jistotu uchylují do vedlejšího vagónu. Ten však někde v Galantě železničáři negalantně a bez jakéhokoliv varování odpojují. Jen zázrakem nás naše dvojice při posunování zahlédne v okně a na poslední chvíli se ještě stačí přemístit do kupé, které předtím neprozřetelně opustila. Dojedeme do Nových Zámek a přeskočíme na mezinárodní expres Mamaia. Ten nás postupně přemístí až na výsostné území Ceausescovy socialistické monarchie. Na hranicích to vypadá, jako by se schylovalo ke Třetí světové. Co pár metrů, to voják se samopalem. Ozbrojený doprovod mají také procházející celníci, stejně jako pasová kontrola.

Ve stanici Razboieni přestoupíme na místní rychlík, který nás pomalu doveze do sedmihradského města Tirgu Mures. Odtud se přemístíme večerním osobákem do Cristesti. Tady překvapeně zjišťujeme, že příští spoj vyráží až následující ráno. Aktuální otázka zní: Kde a jak se onoho rána dočkáme? Podle mapy by někde poblíž měla protékat řeka. O půlnoci ji skutečně nalézáme. Zaléháme do trávy u obrovského železničního mostu. Za ranního kuropění po něm domorodci přejíždějí na bicyklech do práce. Většina z nich zastaví a zděšeně čučí dolů na naše tábořiště. Přespávat pod širákem je v této zemi pouze údělem bezdomovců a všelijakých desperátů.

Ranní hygienu provádíme ve špinavé, líně protékající řece. Abychom později zjistili, že do ní o pár kilometrů výš vypouští odpadní látky docela velká chemička. Začíná pršet. Narychlo přečteme Jitřenku a svištíme k nádraží. Tady zalézáme pod vraky vyřazených nákladáků a čekáme na vlak. Když úzkokolejný pacifik konečně přichvátá, nacpeme se do nejbližšího vagónu. Ze stropu na nás padají velké kapky vody. Přichází veledůležitě vyhlížejší průvodčí. „Este clasa un!“ (To je první třída!), hlásá rozhodně a dává najevo, že bychom se měli přemístit. „Tak, jdeme do dvojky“, prohodí někdo z nás, „třeba tam nebude zatékat!“.

Po třech hodinách drkotavé jízdy jsme v lázeňském městě Sovata. Spolucestující borec z Prahy tu otevírá turistického průvodce a hlasitě předčítá informace o lokalitě, do níž jsme právě přibyli: „Stálé sluneční záření, malá vlhkost, voňavý jedlový vzduch...“. Vtom blesk, burácivý hrom a strašný slejvák! Uchylujeme se do nedalekého kostelíku. Když se

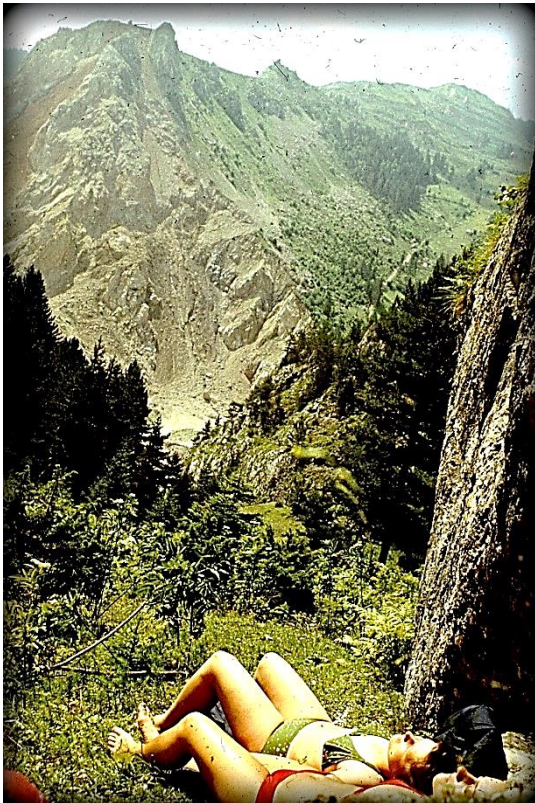
liják převtělí do snesitelnějších přeháněk, vyhlásíme pátrání po zdejším vyhlášeném solném jezeru. Jen co jej v klínu lesů nalezneme, svěříme svá utmácená těla jeho termálnímu nálevu. Voda je tak hustá, že se tu neutopí ani ten nejnešikovnější neplavec. Utvoříme rojnici a děláme „přechod“ šedesátimetrové vodní plochy. Jsme tu v tom dešti skoro jedinými návštěvníky.

K večeru přichází na pořad dne známá otázka: „Kde asi v té nepohodě přespíme?“ Kdosi z místních nás nasměruje do kempu za městem. Stan nemáme. Jdeme, už potmě, hledat nějaké přístřeší. Najdeme z chrástí postavenou dřavou chýši, do které docela slušně zatéká. Interiér prodloužíme a střechu vylepšíme velkou vrstvou trávy a listnatých větvíček. Vtom si všimneme nebývalého ruchu v přilehlém tábořišti. Ubytovaní borci vylézají ze stanů a baterkami osvěcují jedno zákoutí. Zaostříme zrak stejným směrem a nestačíme se divit. Po kempu se prohání několikačlenné stádo statných divočáků. Za chvíli se velkou rychlostí přežene v těsné blízkosti našeho příštího nocležistě. Jak se zdá, tato noc nebude krátká...

Trojice něžných dívek zalézá do zadních pozic našeho provizorního útočiště a stejný počet chrabrých strážců prahu zaplňuje otevřený prostor u vstupu. O nějakém klidném spaní nemůže být ani řeči. Sotva Pavel upadne do slastného bezvědomí, přepadne jej „kančí nemoc“. Jeho chrapot připomíná chrochtání černé zvěře. Vystrašená Hana okamžitě ožívá. Není si jistá, od koho zvuk pochází a tak po každém novém zachrochtání pobízí vedle ležící Lídu: „Kopni ho!“ Lída Pavla poslušně nakopne, vzduch se zklidní a Hana usíná. Hned po ní usíná i nakopnutý Pavel a celý scénář se tak až do bílého rána neustále opakuje.

Po snídani z ovesných vloček uháníme zkratkou k městskému korzu, kde by se mělo nacházet autobusové nádraží. Musíme však překonat rozvodněný potok. Nedobrovolný křest kalnou vodou absolvujeme úplně všichni, abychom se takto za chvíli objevili mezi korzujícími, nadmíru slušně oděnými lázeňskými povaleči. Vyhlížíme jako bojová rota vodníka Česílka divoce uhánějící před rukou zákona. Autobus do Gheorgheni našťestí na poslední chvíli stíháme. Tady přeskočíme na další spoj, který nás doveze až k pověstnému Laku Rosu, Červenému jezeru.

Poprchává a nálada Hany se posunuje k bodu mrazu. Těšila se, že se tu bude opalovat, což je, jak známo, její zdaleka nejoblíbenější kratochvílí. Půjčujeme si lodičku a kličkujeme mezi vztyčenými kmeny někdejších borovic vyčnívajícími z načervenalé hladiny. Vodní plocha tu vznikla poměrně nedávno, když se do údolí sesunul kus okolní hory a zatarasil tak cestu proudícímu horskému potoku. O něco později pozorujeme jezero pěkně z nadhledu. To už jsme vystoupali do úctyhodných výšek, kde unisono klepeme docela slušnou kosu. Náladu nám však spravuje nečekaná nadílka nahnědlých kozáků a oranžových křemenáčů. Za chvíli

ještě objevíme plantáže modrofialových borůvek, které konečně začíná nasvětčovat blahodárné zlaté sluníčko. Hana je štěstím bez sebe. Přestože musíme zdolávat nečekaně strmý sráz dolů do údolí. Na jeho dně však klesá ke dnu nálada jejího bratra Bojara. Při zdolávání bystřiny ztrácí chlebník, který okamžitě putuje s divokým proudem. Odvážný výlov ve studených vodách našťastí končí úspěchem.

Přibyli jsme do impozantních scenérií vyhlášené soutěsky Bicaz. Po obou stranách ční až třístametrové kolmé srázy. Kaňonem se vine horská

silnice s několika tunely a spoustou serpentín. V jednom z bočních údolí si vybíráme naše příští tábořiště. Pomalu se stmívá. Rozděláváme oheň a vaříme polévku z čerstvě ulovených hub. Zapíjíme to vodou z hučící kaskádovité řeky (abychom později zjistili, že je docela kalná, protože předtím protéká přes poměrně lidnatou vesnici). Na obloze však v tu

chvíli svítí jasný měsíc a romanticky osvětluje okolní skalní stěny. U plápolající vatry vydržíme až do tří do rána. Tedy, až na Bojara s Elenkou. Ti zalezli do spacáků už před půlnocí. Protože šli spát „s kurama“, tedy příliš brzy, vyslouží si tady přezdívku Kuřata. Vydrží jim ještě pěkných pár budoucích let.

Po ránu se protáhneme kolem prodejních stánků na dně kaňonu a pak vystoupáme na jeden z protějších svahů. Přestože fouká vítr „kosatec“ a vládne zima „zubatka“, reprezentantky něžného pohlaví se halí do co nejúspornějšího odění a v závětrí vystavují své mladistvé tkáně slunečním paprskům. Protější horu mezitím okusují obrovské bagry a obrovské skály pouštějí s ohromným rachotem do hlubokého údolí. Čeká nás dvanáctikilometrový pěší pochod po silnici. Není však vůbec nezajímavý. Narazíme na pobíhající krávy, shrbené stařenky a funkční vodní mlýn zabudovaný do jedné z místních chalup. Nejvíce nás zaujme visutá lávka zavěšená nad dvacetimetrovým srázem. Po řádném rozhoupání si na ní užíváme poměrně silné dávky vybuzeného adrenalinu. Před námi je však atraktivní vápencový masív Ceahleu, na který se miníme postupně vydrápat. Je příšerné horko a bolí nás nohy. Přesto vytrvale stoupáme nahoru. Některé jedince přepadává svalová horečka. U obydlené salaše už meleme z posledního.

Za pomoci rukou, nohou a vytištěné rumunské konverzace požádáme přítomné pastevece o nocleh. Všude kolem se ozývá bečení, mečení, štěkání, dokonce i chrochtání. Štědří bačové nás hostí teplou žinčicí s kousky ovčího sýra. Před půlnocí zaléháme na holou zem a pokoušíme se usnout. Když musí Pavel kvůli odpuštění vyjít ještě za tmy na čerstvý vzduch, netuší, že tím spustí nečekaný poplach. Jen co vystrčí nos ze salaše, všichni psi se vášnivě rozeštěkají. Rozespalí pastýři okamžitě vyběhnou ven v domnění, že je ovčí farma napadena vlkem či medvědem.

Ráno se rozloučíme s našimi hostiteli a znovu se zakusujeme do příkrého stoupání. Z modré oblohy září zlaté slunce. Dámy jdou okamžitě do plavek. My, chlapi, si naopak dopřáváme výšvih na kótu s magickým číslem 1844. Malý chlapec s velkou nůží trávy tu konečně potkává lidi a tak nám vytrvale něco vypráví. Samozřejmě v rumunštině, která je pro nás v onu dobu španělskou vesnicí. Za chvíli narazíme na čerstvé stopy

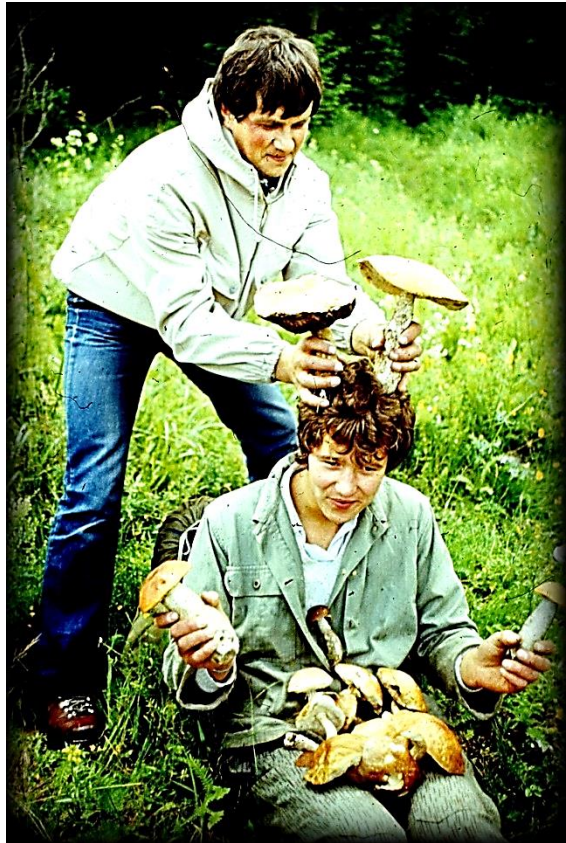
medvěda. Ty nám však vadí daleko méně než stále sílící bolesti žaludku. Hutná žinčice se sýrem vykonala své. Pokračujeme i s dívkami dál a hledíme pod nohy s cílem najít nějakou hořkou bylinu. A také se v duchu modlíme ke Všemohoucímu. Jak se brzo ukáže, jeho cesty jsou nevyzpytatelné. Narazíme na horskou chatu u níž právě se svým učitelem stolují místní šestáci na školním výletě. Popíjejí něco, co až příliš důvěrně připomíná naši kofolu. Když si poručíme každý po flašce, zjistíme, že chutná hořce. Usoudíme, že se jedná o nějaké nealkoholické pivo, když to nasávají zdejší školáci. Vypijeme obsah lahví a žaludeční křeče okamžitě mizí. Až poté si všimneme odhozené etikety. Vysáli jsme plzeňské pivo značky Diplomat, které má rovných osmnáct stupňů! I takovýchto zázračných zkušeností s Bohem se může našinec tu a tam dožít!

Začínáme klesat do údolí. Jdeme opět kolem salaše. Vybíhá proti nám smečka rozdováděných ovčáckých psů. Kdo někdy putoval po balkánských horách, ví, že nejde o žádnou legraci. Ve chvíli kdy se schyluje k masovému kamenování psovitých šelem, vyběhne ze stavení rozšafný pastevec. Jako kompenzaci za právě prožitý stres nám věnuje velký bochník vlastnoručně uhněteného sýra. Dobří lidé ještě žijí, říkáme si v duchu a prudkým sešupem klesáme ke hladině přehrady. Tady se nalodíme na místní linkové plavidlo, na jehož palubě doputujeme k nejbližšímu městečku. Vyhledáme nedaleký pobřežní kemp a oddáme se slastným vodním radovánkám. Začíná se smrákat. Domorodí táborníci nás se zájmem pozorují a netrpělivě čekají, kdy také konečně vztyčíme k obloze nějaké stany. K jejich překvapení zaléháme, podobně jako místní vyvrhelové, pod širák. Nad ránem zjistíme, že nám darovaný sýr někdo ukradl. Ne všichni lidé jsou dobří...

Dobré není ani zjištění, že se nám podařilo docela slušně zaspát. Ve spěchu narveme pohozený majetek do bágů a uháníme k zastávce. Déle spící Bojar vše nahrne do rozprostřené cely a s nůsí na zádech pádí za námi. Nápadně se se svou „úeskou“ podobá zdejším „Gumajům“, až na to, že nemá na nohou obligátní gumáky. Řidič autobusu, který se hned pasuje na našeho kamaráda, nás s úsměvem na rtech usadí do zadních pozic a pak dobré dvě hodiny posunuje podél klikatého pobřeží největší sladkovodní rumunské nádrže. Od přehrady Biczak pak důvěrně známým

kaňonem

stejnojmenného pohoří putujeme do Sovaty a odtud do historicky zajímavého Tirgu Mureše. Ještě téhož večera se dostáváme k železničnímu uzlu Razboieni, odkud bychom měli ráno vyrazit na západ. Noc trávíme v dokonale placaté krajině, přímo u staré vahadlové studny. Občas se tu staví formani napojit své koně, což je pro nás docela snesitelné. Absolutně nesnesitelně se však chovají nenasytná hejna krvelačných komárů.

Ráno se díky nim cítíme jako zpráskaní.

Zpožděným ranním rychlíkem pádíme do Kluže. Je právě sobota a tak míříme do místního sboru, který jsme s Pavlem a dalšími cestovateli navštívili před nějakými čtyřmi roky. Okamžitě způsobíme nemalý rozruch. Někteří si nás dosud pamatují. Brácha jménem László má dokonce na svém magnetofonu záznam písničky, kterou jsme tu za doprovodu podomácku vyrobeného Lubošova banja tenkrát v rámci odpolední pobožnosti zpívali. I tentokrát si nás místní adventisté rozeberou na sváteční sobotní oběd. Po něm se zpravidla zalehne do peřin, aby o páté podvečerní začalo obvyklé druhé bohoslužebné kolo. Pak následuje společná vycházka do okolí. Pod vedením černovlasé krásky jménem Eniko se městem Matyáše Korvína spolu s místními mládežníky posunujeme na kopec, jemuž vévodí luxusní hotel

Belvedere. Tady si ve vegetariánském klubu pochutnáváme na vyhlášené rumunské specialitě. Není to nic jiného, než na tisíc způsobů upravovaná kukuřičná kaše s názvem mamaliga.

Poslední noc trávíme na půdě sboru ve společnosti různých přivandrovalých venkovanů. Samozřejmě, na zemi. A to přesto, že je tu ubytování cizinců striktně zakázáno. Hostitel riskuje pokutu až 300 Lei, což by v přepočtu na naše současné poměry sahalo k bezmála třiceti tisícům českých korun. Ráno se nás opět ujímá nezdolná Rumunka maďarského původu, Eniko. Navštívíme s ní nejen muzeum a botanickou zahradu, ale také nezapomenutelné místní tržiště. Rozloučení probíhá opět ve sboru. U skvělé polévky, kterou místní kuchařky na naši počest vlastnoručně ukuchtily.

O půl páté nám odjíždí mezinárodní expres. Ve společnosti několika Maďarů pobíháme od jednoho vagónu ke druhému, ale k našemu nemalému překvapení, jsou všechny dveře zamčené. Průvodčí nás nechtějí do žádných vpustit. Přesto se v poslední minutě do jedněch násilně vlomíme. Vlak se rozjíždí a přichází konduktor. Vydáváme se za blbé Angličany, kteří rumunsky nerozumí. Podobně to dělá i

spolucestující skupina Maďarů. Ti jsou znalí místních poměrů a nekompromisně se tvářícího průvodčího, který hrozí vyhoštěním, okamžitě uplácejí. Od té chvíle jsme nejlepšími kamarády. Nejen s ním, ale i s překvapivě veselými celníky, kteří nás navštíví na čáře. Padají hlášky o tom, že jsme přece všichni v RVHP (Radě vzájemné hospodářské pomoci), a proto si prostřednictvím korupce musíme vzájemně pomáhat. Uniformovaní hoši později vytuší, že naše grupa náleží ke Slovanům a tak nás během prohlídky dokumentů častují rozličnými rádoby-slovanskými pojmy. Hana je podle nich „partizan“ a František, tedy, moje maličkost, „bandita“. A hromadu našich v chodbě naskládaných bágů nazvou jako „burděl na kupi“.

Přepálíme rovinaté Maďarsko a kousek za slovenskou hranicí se loučíme. Hana s Lídou a Kuřaty pádí na slet československé adventistické mládeže v blízkosti Komárna a starší kusy v podobě Pavla a mojí maličkosti míří za opuštěnými rodinami v domovském Valašském království. Takže, La revedere, Romania! Na shledanou, Rumunsko!

František publikán Tomanec

Vzpomínky přímých účastníků na expedici do Rumunska

Vzpomínat na události, které se staly před čtyřmi desítkami let je, díky všeobecnému dřavění našich pamětí, poněkud nesnadné. Naštěstí se ve staré mládežnické kronice dochoval záznam, který tam svým drobným úhledným písmem zanesla drobná a úhledná Hanka Jančová. Informace čerpané z jejího zápisu byly podkladem k napsání výše otištěné reportáže. Někdejší kronikářka, stejně jako ostatní účastníci expedice, však měli k dispozici pouze paměťové karty ve svých hlavách. Podívejme se, co v nich po těch desetiletích ještě zůstalo.

Mám napsat vzpomínku na první cestu po Rumunsku. Ale je to už 40 let. Navíc se mi plete první a druhá cesta. Ale vzpomíná nás víc, tak to snad dáme dohromady.

Jeli jsme Franta Tomanec, coby šéf, organizátor, ten, co všechno naplánoval a věděl. Pavel Pimek, jako další dospělý a rozumný. Potom Lidka Kovářová, Elen Klvánková, můj brácha Jarek a já. Transylvánské Alpy, hrabě Drákula, spaní pod širákem, jídlo s sebou. No, zkrátka, blázní. Mladí a blbí.

První noc jsme spali u nějakého železničního mostu. Ráno po něm jezdili lidé na kole do práce. První dny přšelo a byla hrozná zima. Bylo to strašné. Pak jsme šli takovou soutěskou, úzká cesta a vysokánské skály. To bylo krásné, velice působivé. Byli jsme také u solného jezera. Někaké lázně. Koupali jsme se. Pamatuji si, že voda byla tak slaná, že jsme se nemohli ani ponořit. Potkávali jsme domorodce. Byli celí v černém a nosili černé gumáky. Potkali jsme jednoho a ten měl gumáky bílé. Říkali jsme jim Černý Gumaj a Bílý Gumaj. Pak jsme spali v nějakém kempu, kde se v noci přehnal stádo divočáků.

Potom jsme šli do hor. Nějakých 1 700 – 1 800 m n.m. Převýšení asi 700 m na 1 km. Hrozný výstup. Jarkovi bylo zle. Možná z vody nebo jen svalová únava a horečka. Byl úplně hotový. Nahoře byla salaš, ovce, bačové a psi, kteří měli obojky s 10 cm dlouhými ostny, jako ochranu proti medvědům. Bačové nám nedovolili spát venku. Spali jsme v salaši na zemi. Bylo tam hrozně horko, ale nebyli tam medvědi. Venku ano.

Ráno sestup dolů k přehradě. Na molu jsme zjistili, že trajekt jede až odpoledne. Dali jsme si místní kofolu. Bylo to však osmnáctistupňové pivo, takové snad nebylo ani u nás. Horko, únava, málo jídla, na molu jsme namol čekali na trajekt. Pak jsme jeli do Cluje, spali u studny s vahadlem na tahání vody. Byl tam sám komár, nedalo se spát ani se spacákem na hlavě, bylo horko a žádný kyslík. Strašná noc.

V sobotu ve sboru, starali se o nás. Výlet na Belveder a do botanické zahrady. Noc jsme přečkali ve sboře. Pak už vlakem cesta domů. Franta a Pavel jeli domů, my jsme pokračovali do vesnice Virt u Komárna. Tam byli ostatní ze sboru na dovolené. Unavení a hladní jsme tam zůstali relaxovat. Teď, s odstupem času a 40. křížků na krku si uvědomuji, v jaké době žili obyčejní lidé v Rumunsku v roce 1981. Jak sami nic neměli, jak se k nám hezky chovali, dali nám jídlo, i když sami měli málo. Byli jsme v zemi sice krásné přírodou, ale ze které jsme se zase rádi vrátili domů. Bylo to krásné i náročné, ale všechno má svůj čas. Teď, ve svém věku, už bych to neabsolvovala.

Čau, Hana,
víc nevím...

Protože paměť už dobře neslouží, musela jsem v ní hodně zalovit. Ale, podařilo se...

Vybavilo se mi jezero, které bylo hodně slané, takže nadnášelo a nedalo se v něm plavat. I tak bylo těžké přemluvit tehdejšího neplavce, Jarka Janču, aby do něho vlezl. Pak se mi vybaví soutěska skal. Připadaly mi obrovské, ale vše korunovala velká hvězda a srp na jednom vrcholu. Také vzpomínám na jízdu lodí po přehradě, kde bylo některým špatně, a krmili rybičky. Už si nepamatuju, z čeho jim bylo tak zle.

Asi největší vzpomínku mám na Kluž, kde jsme strávili sobotu. A hlavně na podvečerní procházku po městě. Připadala jsem si na ní jak pod Babylónskou věží při zmatení jazyků, protože nás šla parta, kde znělo asi šest různých řečí. Přesto jsme si rozuměli a bylo nám fajn...

Lida Kovářová

PS. Od Kluže vím, že kukuřičná kaše nebude mé oblíbené jídlo :-)

Před pár dny se mi ozval dlouholetý kamarád Franta Tomanec, který mi připomněl, že je to právě 40 let, co jsem společně s ním a dalšími

kamarády poprvé opustil svou milovanou vlast, Československou socialistickou republiku. Bylo mi krásných 17 let, měl jsem občanský průkaz, doložku pro cestování do socialistických zemí, časovou jízdenku pro naše i ostatní dráhy a spoustu optimismu. Když jsem za uplynulých čtyřicet let, což zní děšivě, procestoval téměř celou Evropu, kus Asie, Afriky a kousek Ameriky, zůstane pro mne cesta do Rumunska nezapomenutelným zážitkem. Také vzhledem k tomu, že jsem se tam sblížil s Elen, se kterou jsme vydrželi až do dnešní doby. Tímto chci poděkovat Frantovi, který nás doprovodil po cestách i necestách, tam, ale i nazpátek.

Díky Franto!

Jarek Janča, zvaný Bojar

Země Východního Karpatského oblouku „podkovy“ s mnoha původními pralesy, neregulovanými potoky a řekami, minimálně turistikou zdevastovaná příroda, život tak nejméně padesát let nazpět, proti tehdejší ČSSR, vesnice a malé obce jako živý skanzen. A tak jsme přijali výzvu navštívit tuto nádhernou zemi. Tentokrát do Biczazské soutěsky a přilehlých hor o něco vyšších, než jsou naše Beskydy.

Šli jsme kolem jezera Lacul Rosu, které se vytvořilo někdy v 16. století sesuvem půdy a přehrazením říčky v nadmořské výšce 980m, a pokračovali jsme směr Biczazská soutěska. Monumentální skalnaté stěny tyčící se do výšky 80-150m nad říčkou Biczaz a cesty která jí lemuje. Večer jsme hledali nějaké místo k bivaku a Franta našel boční přilehlý kaňon s malým potokem, a tak jsme tam zakotvili. Jak už to má Franta ve zvyku, provedl průzkum okolí, zatím co my zmožení pochodem jsme si posedali a polehali na příjemnou zemi posetou jehličím. Za chvíli se Franta vrátil s náručí dříví a klestí, a tlačil i nás, ať nanosíme nějaké dřevo na oheň. A tak se udělal čaj, povečeřelo se, a udržoval se oheň celou noc. Moc jsme toho nenaspali. Teprve po návratu domů jsem se dozvěděl, proč se oheň udržoval celou noc. Při průzkumu našeho bivaku našel Franta poměrně čerstvou medvědí stopu.

Lázně Sovata jsou lázně s neskutečně slanou vodou. Lidé, kteří do jezera vstupovali, se ponořili tak maximálně po pás. A tak se v našich hlavách zrodil bláznivý nápad. Tak jako Izraelci při odchodu z Egypta přešli přes

Rudé moře, tak i my přejdeme přes jezero sice ne suchou nohou, ale po pás ve slané vodě. Šlapat v té slané vodě ve vztyčené poloze bylo opravdu namáhavé, ale zvládli jsme to a přešli na druhý břeh. Možná i trochu symbolika cesty křesťanů.

Mimo jiné jsme na naší cestě mnohdy i mimo turistické značení narazili k večeru na salaš pastevců ovcí. Náš úmysl spát, bivakovat někde poblíž, zavrhli a nabídli nám přespání u nich v salaši. Byli velmi milí. Pohostili nás žinčicou a ovčím sýrem, dokonce nás zasvětili do výroby sýrů, a to ve vytopené salaši, kde oheň plál po celou noc. Ustlali jsme si na hlíněné podlaze. Já člověk navyklý na žinčicu jsem toho moc nenaspal a chytil mě břichabol. Vylezl jsem ze spacáku před salaš. Ale to jsem neměl. V momentě byli u mě tři ovčáctí psi s ostnatými obojky okolo krku, jako

ochranou proti medvědům a vlkům, a spustili obrovský rambajz. Naštěstí vzbudili baču a ten mě vysvobodil. Asi by mně ti psi sežrali.

Za časného rána jsme vyrazili na cestu. Čekalo nás nějakých 30km. V síle večere, s těžkými žaludky, tentokrát bez snídaňových vloček, jsme vyrazili na cestu. V odpoledních hodinách na jednom z vrcholů asi 1000 m n.m. vidíme u chaty posedávat 12-14 leté školáky a napájet se chmelovým mokem. A tak čím vyléčit netrávící žaludky? No pivem. K našemu překvapení pivo Plzeň Diplomat 19°. A v síle tohoto nápoje jsme dorazili k cíli naší cest, přehradě Bicaz.

Pavel Pimek

Slzy k Boží chvále

Je požehnáním pro nás samotné sloužit Bohu na Jeho díle. Zažívat milost a Jeho doteky a živé slovo. Měli jsme v uplynulém měsíci možnost vykonat několik misijních návštěv, modlit se s lidmi, modlit se za lidi, pomoci jim skrze potraviny, drogerii, nábytek, oblečení, matrace atd. atd.

Snažíme se pravidelně navštěvovat rodinu v Novém Hrozenkově (o které jsme již psali) a rádi bychom se s vámi podělili o Boží světlo, které při poslední návštěvě zářilo v této rodině...

Již delší dobu prosili o práci, říkali nám, co prožívají, jak je to trápí a tak jsme se s nimi modlili, aby jim Bůh připravil cestu, aby je vedl po krůčcích, které potřebují kráčet právě oni. Směřovali jsme je při jedné z posledních návštěv, aby svůj pohled neupírali na práci, ale na Pána Ježíše. Aby napřed hledali ve svém životě Boží království, a vše ostatní jim bude přidáno. Při každé návštěvě jsme otevírali Boží Slovo, modlili se s nimi.

Jeden ze dvou 16ti letých hochů si již našel brigádu na vzdálené pile. Naskytla se tak možnost přivýděлку i pro jeho tatínka. Jejich maminka hledala práci, zkoušela i ve Valašském Meziříčí, ale dělala si starost o svého druhého syna, aby celé dny nezůstával doma sám...

Při předposlední návštěvě se nám tatínek těchto kluků svěřil o nesmírné bolesti ramene. Říkal, že se po večerech modlí a prosí: „Bože, pomoz.“ Byl zklamaný, že Bůh nevyslýchá jeho modlitby...

Opět jsme přemýšleli... O otevřenosti srdce... O Božích cestách... O Božích zázracích... Jeho ochraně... Přemýšleli jsme nad příběhem Saula z Tarsu, kterého zasáhlo Boží světlo a on pak měl oslabený zrak a pro tento osten v těle se 3x modlil. A Boží odpovědí bylo: „Stačí, když máš moji milost.“

Odevzdali jsme tuto starost a bolest společně na modlitbách s tím, že Bůh modlitby slyší a udělá to, co je pro člověka nejlepší – ne vždy hned, ale v tu pravou chvíli. Ne vždy pro dočasný život, ale pro ten věčný... Slíbili jsme, že příště přivezeme doma vyrobený masážní olej z bylinek z Boží lékárny proti zánětu (třezalka a kostival). Už teď se těšili na další naši návštěvu a naději...

Po této návštěvě nám již po druhé přivezla jedna naše sestřička od Olomouce humanitární pomoc pro potřebné – díky Bohu za ni. Zaujalo ji Boží dílo, které se z Boží milosti šíří a roste. Přivezla matrace (pro tuto rodinu v Hrozenkově), nábytek, nádobí, oblečení, drogerii a jiné věci. A mezi tím vším byl zázrak vyslyšené modlitby... Masážní stroj s infračerveným zářením...

V nejbližším možném termínu jsme naložili matraci, několik potřebných věcí a tento stroj a jeli do Hrozenkova. Již nás očekávali. Přáli bychom vám vidět tu radost v očích, radost v chování – jako u malého dítěte, když jsme Jirkovi oznámili, že mu vezeme zázrak, který mu posílá Bůh... Pozvali nás dovnitř jako vždy, ale něco tam bylo jinak... Vždy byli milí a vděční, vždy jsme měli možnost zakoušet Boží blízkost. Nyní však spočívala na nich... Jirka prosil, ať mu ukážeme, jak se stroj používá a jak funguje... Předvedli jsme mu jej, rameno chvíli nahřívali a povídali si o Boží milosti o tom, že vyslychá modlitby dříve než zavoláme, jen potřebuje naše srdce...

Jirka po chvíli zkusil pohnout rukou a začaly se mu kutálet slzy po tváři. Hlasitě chválil Boha a děkoval. Říkal: „Už to nebolí. Já mohu hýbat rukou.“ Chválili jsme Pána společně... Tu promluvila Hanička a říkala: „Já jsem byla už zoufalá ohledně té práce a nejistoty, co bude s mým synem, když by chtěl jít na brigádu se mnou. (Hledali nově možnost výpomoci s úklidem v ubytovacích zařízeních ve Velkých Karlovicích). Klekla jsem v kuchyni na kolena a modlila se k Bohu o pomoc. Druhý den ráno jsem volala provozní těchto zařízení, abych se zeptala a on řekl, že vezme mne, syna (jako výpomoc do kuchyně) i manžela (jako údržbáře). Bůh je úžasný! On opravdu vyslyšel moji modlitbu!“

Jak z nepatrného semínka, vyrostla rostlinka a začalo se otevírat skrze víru krásné poupě...

Haleluja!!!

Venku se schylovalo k bouřce, jinde pršelo, bouřilo, ale tam... Tam svítilo slunce. Temné mraky byly rozehnány do stran a Boží láska byla zjevena... Bůh je ŽIVÝ!

Lidka a Zdeněk

Křesťanský vtip – Ameňák

